

Copyright © 2019, LĂCĂTUȘ BOGDAN (*Un Anonim*)

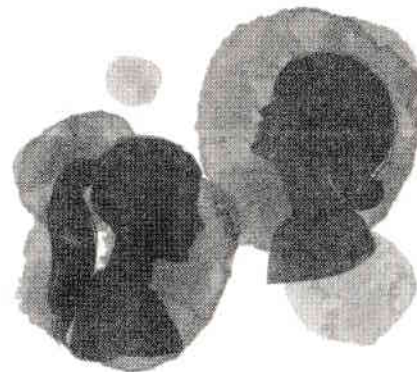
Această carte nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului drepturilor de copyright.

Poți să comanzi cartea la:

Editura Bookzone 0770584429
www.BookZone.com

Contact Autor contact@pedrumulschimbarii.ro
www.Facebook.ro/UnAnonim.ro/
www.Instagram.ro/UnAnonim.ro/

Copertă și aranjare în pagină realizate de Lăcătuș
Lavinia

PE DRUMUL SCHIMBĂRII

LĂCĂTUȘ BOGDAN

Un Anonim

România, 2019

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE	9
CAP 1 - O VESTE BUNĂ	11
CAP 2- VICII	17
CAP 3 - UN SIMPLU CORP	27
CAP 4- GURU	37
CAP 5 - REZOLVAREA NU ESTE ÎN UITARE	49
CAP 6 - CEI 1000 PAȘI	59
CAP 7 - ROZ CU VERDE	75
CAP 8 - DRUMUL DE O SUTĂ DE METRI	83
CAP 9 - LIMBA JAPONEZĂ	95
CAP 10 - POVEȘTEA ZMEULUI	103
CAP 11 - O ALTĂ PERSOANĂ	117
CAP 12 - UN NOU DRUM	133
CAP 13 - BINE AI VENIT ACASĂ	141
CAP 14 - UN VIS ÎMPLINIT	185
UN ULTIM MESAJ	192

Capitolul 1

O veste bună

1.1

Încet, încet își deschise ochii, însă doar pe jumătate.

Simțea dureri îngrozitoare în tot corpul și nu își aducea aminte deloc cum de a ajuns să fie întinsă pe jos și nici unde se afla.

Ultima amintire ce o avea era poza trimisă de Radu, în care îi arătase cum a reușit să facă dintr-o simplă omletă, o adevărată operă de artă pe pereții bucătăriei.

După care și-a deschis geanta și...

Dintr-o dată nările i se lărgiseră și simți că nu mai are aer!

Își aminti respirația îmbibată în alcool, mâinile puternice ce îi acopereau gură și-i rupeau bluza ei albastră preferată, barba aspră și dură ce îi provoca durere în timp ce încerca să o... Doamne, Dumnezeule!

Respect Acum înțelegea toată durerea din corpul ei, toată usturimea de jos.

Mintea încerca să cuprindă toată întâmplarea, dar era mult prea mult pentru ea momentan, așa că tot ce a putut face a fost să scoată un oftat lung și să-și piardă iar cunoștința.

1.2

După câteva minute Andreea își reveni, de data aceasta fiind conștientă de tot ceea ce i se întâmplase.

Primul gând a fost să rămână acolo, întinsă pe jos.

Poate amorțeala ce o simțea în picioare și în mâini, care se datora pierderii de sânge masive, se va urca mai sus spre inimă și cap și poate se va încheia pentru totdeauna această trăire pe care o simțea cu toată ființa, plină de durere, umilință, neputință și în același timp, furie!

După doar câteva secunde însă, instinctul de supraviețuire câștigă și târându-se spre poșeta răsturnată la câțiva pași de ea, începu să-și caute telefonul.

Nereușind să găsească nimic și simțind răceala și amorțeala din picioare și mâini urcând spre piept, începu să tipe, în speranța că cineva o va auzi.

Țipă de câteva ori după ajutor până simți că nu mai poate scoate nici un sunet.

Era atât de epuizată... iar amorțeala parcă devenea din ce în ce mai plăcută... chiar călduță.

Urechile au început să-i țiuie, privirea să se înceteșeze și parcă totul începu să se lumineze... sau așa vedea ea.

Oare e zi? Oare e noapte? Oare am să mor?

Când era mică, mama ei îi povestea despre Rai și despre cum oamenii buni ajung acolo după moarte și cum totul este perfect.

Oare asta se întâmplă, merg spre Rai?

Oare se va reîntâlni cu mama ei ce a plecat în urmă cu câțiva ani acolo?

Și... dacă totuși nu o să ajungă în Rai? Dacă nu a fost destul de bună?

În delirul ei, încerca să-și aducă aminte de poruncile lui Dumnezeu.

Oare le-a respectat pe toate?

La cei 28 de ani ai săi, nu ținea minte să fi făcut, cuiva, vreodată, rău intenționat.

Tot timpul a iubit corectitudinea, sinceritatea și de fiecare dată când ieșea la plimbare seara uneori singură, uneori cu Radu, avea mai tot timpul la ea o punguliță cu grâu pentru porumbei și câteva feliuțe de salam pentru pisicile și căței de pe stradă.

Da... sigur va ajunge în Rai... nu este altă opțiune.

Oare... în Rai sunt ponei? Și zâne? Și unicorni? Și...

În secunda următoare leșină pentru a doua oară în ultimele cinci minute, dar de data aceasta, nu avea să se mai trezească singură.

1.3

Ușa la camera de urgențe se deschise violent, iar Andreea cu masca de aer pe față, inconștientă, cu perfuzii, acoperită de o pătură gri ce parcă accentua și mai mult tot acest peisaj sumbru, fu adusă în salon.

După câteva discuții scurte între doctori, Andreea intră în operație.

Din păcate violatorul a avut un cuțit cu care s-a ajutat să o dezbrace mai repede și cu care, nu se știa dacă premeditat sau nu, o înjunghiase în abdomen.

Deja pierduse foarte mult sânge și pericolul de a o pierde creștea de la minut la minut.

La nici 30 de minute după ce începuse operația, Radu, încă în pijamale, cu părul său șaten în toate părțile, cu ochii pierduți și roșii de plâns, intră în camera de gardă.

A fost nevoie să primească calmante pentru a se putea liniști și a nu face un atac de panică.

Așa că acum se așeză pe bancă, în sala de așteptare, așteptând noutăți cu privire la starea de sănătate a

Andreei.

E ciudat, de atâtea ori vezi lucrurile acestea la televizor, citești despre ele pe internet sau le auzi la radio, însă niciodată nu te gândești că ți se pot întâmpla ție, întodeauna e vorba de alții, gândi Radu.

Poate tocmai din acest motiv, atunci când polițistul cu vocea sa nazală îi explica la telefon ce s-a întâmplat a vrut inițial să închidă, gândindu-se că sigur au sunat la numărul greșit.

Că nu e vorba de Andreea lui... ci pur și simplu o coincidență nefericită de nume.

Andreea lui urma să apară în orice moment pe ușă, să facă glume pe seama omletei sale fabuloase, după care să comande o pizza și să se întindă pe canapea pentru a urmări serialul lor preferat.

1.4

După aproape două sute de ani de așteptare, sau cel puțin așa se simți, o asistentă ieși din sala de operații și, după ce s-a apropiat de el, i-a spus cu o voce blândă că starea Andreei s-a stabilizat și că e în afara oricărui pericol.

Credea că cea mai bună veste ce a primit-o în viața lui a fost acum trei luni, când Andreea a spus "Da" cererii sale de căsătorie, ce-i drept, târzie după părerea părinților lui, ce se așteptau ca până la cei 32 de ani ai săi

Însă s-a înșelat!

Aceasta era cu siguranță, cea mai bună veste primită! E în afara oricărui pericol! Totul va fi bine!

Capitolul 2

Vicii

2.1

Trecuse aproape o lună de la evenimentul ce îi schimbase viața, însă ea simțea că timpul a stat pe loc și se află tot acolo, întinsă pe bordura rece și dură din parcare.

Nu avea nicio putere, nicio dorință de a merge mai departe. Nu voia nimic.

Chiar dacă operația a fost încheiată cu succes, chiar dacă își scoase firele în urmă cu două săptămâni, chiar dacă rănille începeau să se vindece, încă avea dureri puternice la fiecare mișcare ce o făcea.

Nu mai voia să ia pastile, se săturase de toate medicamentele și de stările provocate de ele.

Oricum, indiferent cât de multe lua, amintirile erau tot acolo, rușinea, durerea, neputința, erau acolo... deci

În tot acest timp, atât Radu, cât și tatăl ei, îi erau alături și încercau să o facă să se simtă cât mai bine, să o ajute să lase în urmă, cât mai repede, acea noapte fatidică.

Cu toate că le înțelegea intenția, ea ar fi vrut să fie lăsată în pace, să stea singură.

Îi era rușine să le spună să plece, să o lase în pace.

Îi era rușine să le spună că cel mai bun mod de a o ajuta este să nu o mai mai privească de parcă ar fi o persoană cu handicap.

Indiferent cât de bine intenționat era Radu, atunci când îi spunea că totul va fi bine, că totul va trece și că sunt împreună în asta... știa că nu este adevărat!

Știa că nu avea cum să o înțeleagă!

Dacă ar face-o, nu ar mai pune-o să retrăiască același coșmar de fiecare dată, povestind la nesfârșit povestea tuturor agenților de poliție și reporterilor ce o vizitau frecvent.

Dacă ar face-o, ar sta lângă ea, ar ține-o de mână și ar mângâia-o pe cap, așa cum obișnuia să o liniștească mama ei când era mică, de fiecare dată când avea câte un coșmar.

2.2

Cine a spus că timpul le rezolvă pe toate, probabil nu a avut așa multe de rezolvat în viața asta, se gândea Andreea.

Cum ar putea vreodată cineva să-și rezolve cu adevărat genul acesta de probleme?

Cum ar putea vreodată să uite acea noapte? Acele momente groaznice?

Spera că, atunci când va fi prins acel monstru fără suflet, care în câteva minute îi distruse toată viața, se va simți mai bine, mai împăcată, că va fi mai ușurată.

Însă nici când a fost anunțată că a fost prins, nici când l-a văzut acolo în sala de judecată, cu privirea aceea ce încerca să mimeze regretul (cu toate că zâmbetul din colțul gurii ce îl afișa de fiecare dată când se uita la ea, îi spunea clar că nu regretă nimic), nici după ce a auzit sentința primită, nu s-a simțit mai bine.

Chiar dacă, datorită mediatizării excesive a cazului său, violatorul primise pedeapsa maximă, chiar dacă era conștientă că a făcut un bine și a ajutat la identificarea și trimiterea după gratii a unui infractor periculos, pentru ea răul deja fusese făcut și nimic nu va mai putea schimba lucrul acesta.

Aproape în fiecare seară din ultimele trei luni, câte au trecut de la eveniment, se trezea urlând, împingându-l pe Radu de lângă ea și căutând să vadă unde sângerează.